

tion. Hvad den ærede Minister sagde om administrative Resolutioners Offentliggjørelse, forekommer mig ikke at være udtømmende. Saavidt jeg forstod Ministeren var han ikke ganske sikker paa, om ikke administrative Resolutioner i Almindelighed bleve kundgjorte; men han slog dog fast, at det var Sædvane, at de bleve kundgjorte strax, det vil sige, saasnart der udkom et Nummer af Ministerialtidende. Nu skal jeg ikke negte, at det, at sammenstille denne Resolution med en almindelig administrativ Resolution, er ganske umuligt. Baafe Sagens Indhold og de Penge midler, der skulle anvendes, gjør det umuligt at sammenligne den med ganske almindelige smaa administrative Bestemmelser om et eller andet Praktisk, der skal foretages af en eller anden af Regjeringens Embedsmænd. Men det for mig Udgjørende er dette, at den ærede Minister nu siger, at der kunde være Grunde, hvorfor man i ethvert Tilfælde ikke vilde kundgjøre denne Resolution. Den ærede Minister nævnedes ikke disse Grunde. Det kan altsaa være, at den ærede Minister her har storpolitiske Grunde ligeoverfor Europa, som gjorde, at han ikke den Gang kundgjorde Resolutionen. Jeg synes ikke, det vilde have været urimeligt, om den ærede Minister havde sagt os Grundenes Art, selv om han ikke vilde sige disse Grundes Indhold; thi det undrer mig rigtignok noget, hvis Grunden skulde være den, at man saa at sige ikke vilde sætte Europa i Bevægelse ved de Foranstaltninger, man her foretog. Hvis det er den Grund, der har været afgjørende for den høitærede Minister, saa har Europa dog ret rolig set paa, at man nu i adskillige Aar har paabegyndt disse Fæstningsværker, og jeg kan ikke negte, jeg tror at Europa ogsaa vilde have taget det med forholdsvis Ro, om man havde faaet at vide, at man vilde udgive nogle flere Millioner mod Repræsentationens og mod Folkets Billie, til at fuldføre de paabegyndte Fæstningsværker. Men hvis Aarsagen ikke har været af en saadan storpolitisk Art, forstaar jeg ikke ret, om den var af indre politisk Art, om det maaske var Hensynet til den kommende Udstilling, der gjorde, at man ikke vilde offentliggjøre, at man tog de 8 Millioner. Jeg vil kun saa fast, at den ærede Minister ikke har sagt, hvad Grunden var. Endnu i Dag er det ikke muligt at faae den ærede Minister til at fortælle os, af hvad Indhold hans Grunde var; men der kan have været Grunde, længere gaar ikke Ministeren. Han er ikke engang vis paa, om der har været Grunde, han siger kun, der kan have været Grunde, der gjorde, at man

ikke den Gang strax vilde kundgjøre Resolutionen for det danske Folk.

Med Hensyn til det sidste Punkt have vi nu altsaa faaet ren Besked af den ærede Minister. Naar han før sagde, at det var en god Begyndelse, som laa i disse Millioner, antydede han hermed, at man kunde gaa videre med Hensyn til Fæstnings- og Forvarsvesenet her i Landet, men han erklærede med det Samme, at med de 8 Millioner var Kjøbenhavns Befæstning til Landsiden fuldført. Det sætter jeg nogen Pris paa at have faaet at vide ved denne Leilighed. Nu veed den høitærede Krigsminister ogsaa, hvad han har at rette sig efter: nu er den høitærede Konseilspræsident kommen til det Punkt, at han ikke vil have flere Penge udgivne til Kjøbenhavns Befæstning til Landsiden.

G. Sørensen: Jeg ønsker blot at gjøre et Par Bemærkninger om, hvilken Meddelelse der kom i Stedet for den kongelige Resolution, som ikke blev meddelt. Den første offentlige Meddelelse fra Regjeringens Side om Anvendelsen af de 8 Millioner, som her er Tale om, stammer fra den ærede Krigsminister, hvilket ogsaa kan være meget naturligt. Det er jo saa, at den nuværende Regjering efterhaanden har arbejdet sig ind paa to forskjellige Veie, gennem hvilke den træder i Rapport til Landet, to Veie, ad hvilke den stiger ned fra sit Sæde for at forklare os sine Ønsker og Planer i det Hele og Hensigten og Meningen med, at den sidder. Den ene af disse Veie er selvfølgelig den gamle officielle, at Regjeringen her for Rigsdagen forelægger sine Lovforslag og sine Motiver og Udtaler sig gjennem dem. Men den anden Veie, som Regjeringen mere og mere faar Lyst til at benytte, og som efterhaanden i stærkere og stærkere Grad træder i Stedet for den første, er Udtalelser omkring paa Møder, særlig lukkede Møder, Klubmøder og Foreningsmøder. Som oftest er det der, at man i særlig Grad har hentet Meddelelser om Regjeringens Planer og Hensigter. Den første Meddelelse, vi have faaet om disse 8 Millioner, er ogsaa udelukkende kommen ad den Veie. Regjeringen har med Hensyn til dem slet ikke benyttet den anden Veie; her i Thinget er der ikke forelagt hverken Begjæring om 8 Millioner eller om en Feltbefæstning eller Noget, der staar i Forbindelse med den Sag. Det Gnefte, vi kjende her i Thinget, var en kort Bemærkning fra Krigsministeren om, at han havde en Formening om, at der kunde være Medlemmer i Thinget, der hellere havde set, at man havde tilbudt ham 8 Millioner. Vi